

MISS-DADIGERS

Uitvoerige outlines voor vier televisiefilms over succesvolle vrouwelijke criminelen

Miss-dadigers

Uitvoerige outlines voor
vier televisiefilms over
succesvolle, vrouwelijke
criminelen

Haye van der Heyden

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: november 2024
Hayve van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Hadassah de Boer
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-834372-5-5
ISBN Paperback: 978-90-834372-4-8

© 2024 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2024 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Format:

Sterke vrouw die uitgedaagd wordt door haar situatie en/of een in jongere jaren opgelopen trauma, gaat niet bij de pakken neerzitten en neemt het heft in eigen hand. Ze leeft in principe alleen, is volstrekt onafhankelijk, laat zich eventueel bedienen door een jongere minnaar en neemt zonder het minste schuldgevoel wraak op de schuldigen van de wereld waar ze in leeft en/of verschaft zich zonder blikken of blozen de genoegdoening waar ze recht op vindt te hebben.

Deel 1

Doris, de bankrover

Het leven van een volstrekt onafhankelijke vrouw, die zich in leven houdt met de inkomsten van kleine bankovervallen. Ze vindt dat ze recht heeft op dat geld: de banken maken grote winsten terwijl de mensen het zwaar hebben door dure hypotheeken en pijnlijke inflatie.

Verhaal:

Een klein, gezellig huisje vlak bij de hei. Er hangt een zwierig geschilderd naambordje bij de deur: Doris van Doorn. Binnen verandert deze Doris – in de dertig, kort rood haar, bril, niet onaantrekkelijk, maar nogal gewoontjes – zichzelf voor de spiegel met pruik, lichtblauwe lenzen en make-up. Ze probeert verschillende pruiken en experimenteert wat. Ze weet duidelijk heel goed wat ze doet. Uiteindelijk tovert ze een mooie vrouw met krachtige uitstraling tevoorschijn.

Ze test het resultaat op haar hond Wodan, die eerst even schrikt van haar verschijning, maar haar dan ruikt en kwispelt. Ze liefkoost hem, vult zijn bak en neemt afscheid van hem.

Ze rijdt naar een kleine stad, redelijk ver van haar huisje verwijderd, en parkeert ergens in een zijstraat. Ze stapt uit, met een flinke handtas bij zich, checkt de omgeving of er geen camera's hangen, loopt dan naar de bank een paar straten verder en gaat daar naar binnen.

De 'overval' op die kleine bank in die kleine stad. Doris heeft ogenschijnlijk een heel rustig privégesprekje in een zijkantoortje aldaar met een medewerkster, die ze bij naam blijkt te kennen. Ze openbaart zich aan de vrouw als 'bankrover' – mannelijk dus, omdat dat tegenwoordig gebruikelijk is, legt ze uit. Bankroofster klinkt niet, zegt ze. De bankme-

dewerkster hoort haar verhaal verbijsterd aan. Doris laat vervolgens even het kleine pistool zien dat ze in haar tas heeft, maar stelt de vrouw meteen gerust. Ze zal haar wapen in principe niet gebruiken. Ze legt uit dat één keer in de lucht schieten in Nederland al het gevolg heeft dat zelfs de politiemannen achter hun auto's gaan liggen wachten op versterking en dat haar dat dan alle tijd geeft om via een achteruitgang of zo weg te komen. Het is dus alleen maar een defensief wapen. Ze verklaart ook haar beweegreden voor de overval: het is redelijk dat zij banken berooft, legt ze rustig uit, in verband met alle winsten die ze maken en de huidige financieel moeilijke omstandigheden van gewone burgers. Het grote geld gaat steeds meer naar de grote bedrijven. En als een bank eens een keer toch echt in de problemen komt, wordt die met belastinggeld overeind gehouden. Ze heeft recht op deze overval, stelt ze. Ze zegt daarna te weten waar de bankmedewerkster woont met man en dochter, noemt hun namen en legt uit dat ze moet dreigen omdat ze druk moet kunnen uitoefenen. Ze krijgt tenslotte niet zomaar geld mee. Dan vraagt ze een flinke som, maar ze hoeft niet het onderste uit de kan, vertelt ze. 50.000 of zo is prima. Daar kan de medewerkster nu toch wel aankomen? Het gaat als volgt, legt ze uit: de vrouw gaat straks het geld halen, Doris vertrekt daarna en de medewerkster blijft dan nog even in het kantoortje om het gesprek uit te werken of zo. Tien minuten later mag ze pas alarm slaan. 'Anders kom ik bij jou, je man en je dochter terug,

ik kan niet anders, sorry,' zegt Doris vriendelijk.

De medewerkster stribbelt tegen: ze kan niet zomaar bij cashgeld.

'Natuurlijk wel. En je zult wel moeten. Ga nou maar.'

Doris verlaat even later met een nogal bolstaande tas het bankgebouwtje, loopt naar een zijstraat verderop en verdwijnt daar uit het zicht van de camera's.

Ze stapt in haar auto, verandert vlot haar uiterlijk naar normaal en rijdt weg. Al snel is ze in het drukke verkeer opgenomen en verlaat ze het stadje.

Ze komt thuis, verbergt het geld in een duidelijk onlangs amateuristisch ingemetselde kluis in de kelder, die verborgen zit achter een aantal houten schotten die daar staan, gaat douchen en kleedt zich weer casual. Dan neemt ze Wodan mee naar buiten. Het is heerlijk weer en ze is totaal ontspannen. *Just another day at the office.*

De medewerkster van de bank wordt verhoord op het politiebureau. Ze heeft eigenlijk geen kwaad woord over voor de 'overvaller', van wie een compositietekening wordt gemaakt. De vrouw was sympathiek en beleefd, vertelt ze, en ze begrijpt haar eigenlijk ook nog wel, geeft ze voorzichtig toe. De grote bedrijven worden steeds groter en kleine mensen steeds kleiner. Maar dat mag niet in het verslag van haar verhoor staan, zegt ze snel. Anders tekent ze het niet. Het zou haar problemen met haar werkgever kunnen opleveren. Haar mening doet

er ook niet toe, vindt ze.

Die avond komt haar bijna tien jaar jongere minnaar bij Doris langs en heeft ze een dolle avond met hem. Ze drinken, dansen samen door de kamer en duiken dan het bed in. Hij is onervaren maar lief en erg potent. Na de seks maakt hij de grap dat ze hem misbruikt en ze geeft het volmondig toe. Ze lachen erom. Hij vraagt wat voor werk ze doet. Iets met de commerciële kant van de IT, zegt ze, niet interessant. En ze initieert snel een nieuwe vrijpartij.

De volgende dag. De rechercheurs van de politie ontdekken in de landelijke dossiers dat deze overvaller al vaker heeft toegeslagen, op verschillende plekken. Althans, daar ziet het naar uit, omdat het procedé en het verhaal van de overval steeds hetzelfde zijn: mooie vrouw, redelijk verhaal, geen agressie. Er zit wel steeds flink wat tijd tussen. Ze maakt steeds iets van rond de 30 K buit – soms wat meer, som wat minder – leeft daar een halfjaar van, zo ziet het naar uit, en dan gaat ze opnieuw op pad. Het lijkt gewoon haar werk, in ieder geval haar inkomen.

De jongere minnaar is er getuige van dat de huurbaas bij Doris de huur cash komt ophalen. 'Dat wil hij graag, kan mij het schelen,' zegt ze en vrijt vervolgens op de valreep nog maar eens uitbundig met hem, terwijl de hond erbij ligt. Daarna gaat hij weer.

Zij knuffelt daarna met Wodan en biedt hem grijnzend haar verontschuldiging aan. 'Vind je het erg? Ben je jaloers?'

Het beest kwispelt. Blijkbaar niet. Ze geeft

hem een paar hondenkoekjes. Heeft hij ook wat. Ze zullen op de hei ook weleens gaan uitkijken naar een leuk teefje, stelt ze.

Die middag koopt Doris een dure Playstation en gaat daarmee naar haar vader Jaap, die gekluisterd zit aan zijn stoel in het tehuis waar hij woont. De man blijkt al een beetje aan het dementeren. Hij praat en klaagt wat verward over vroeger: hij heeft zijn leven lang in de bouw gewerkt en is nu fysiek volledig kapot. Hij noemt haar ondertussen Irene en verbaast zich over haar rode haar.

‘Dat heb ik al bijna een jaar, pap,’ zegt zij. ‘Hou er eens over op.’ Dan geeft ze hem zijn cadeau. Ze hadden het toch over dit apparaat de laatste keer dat ze bij hem was? De man weet het niet meer en wil het ding niet, toch gaat ze de Playstation uitpakken en installeren. Hoe kan ze dat toch allemaal betalen? Vraagt hij. Het peperdure tehuis en dan weer dit apparaat.

‘Je hebt het verdiend,’ zegt ze, het gesprek afhoudend.

Even later zitten ze te gamen en heeft hij de grootste lol. Het maakt haar gelukkig. En hij noemt haar dan zijn vrouw. Zo fijn dat hij zo’n lieve vrouw heeft.

Ze verbetert hem: ‘Ik ben je dochter. Mama is al een paar jaar dood, maar je kunt met plezier aan haar terugdenken. Jullie hadden een goed huwelijk.’

‘O ja,’ zegt de man, ‘dat is waar ook.’ En hij speelt enthousiast verder.

Haar overval is deze keer uitvoeriger in

het nieuws dan anders, ziet ze die avond op tv en leest ze op internet. Omdat het een vaste procedure is, zo zijn ze achter gekomen. En het dus waarschijnlijk steeds dezelfde dader is. Het is die mooie en aardige vrouw en er is sprake van kalme dreiging met een wapen, zo verhaalt de bankmedewerkster, die geïnterviewd wordt, maar ze kwam toch wel levensgevaarlijk over. Ze was daarom natuurlijk doodsbang, zegt ze redelijk droog. Doris lacht daar thuis om.

Het dagelijks leven van een aantal weken: Doris knapt haar huisje een beetje op, wandelt en picknickt met Wodan, gaat naar haar vader Jaap en ziet haar minnaar. Ze heeft een prettig en rustig bestaan.

Dan ziet ze dat haar kapitaaltje in de kluis beneden weer rap begint te slinken.

Even later bestudeert ze een aantal websites van verschillende bankfilialen. Ze vindt namen van verschillende medewerkers, schrijft die op en zoekt ze dan op de social media. Het is een heel werk en ze is er tot diep in de nacht mee bezig.

Doris achtervolgt aan het einde van een middag een man vanaf een bankgebouw naar zijn huis, waar hij naar binnen gaat. Ze wacht rustig in haar auto tot het donker wordt, loopt dan naar het brievenbusje voor het huis en kijkt of er iets in zit. Dat is het geval. Een paar brieven. Die neemt ze mee.

Ze bekijkt de post in de auto, die even verderop staat, loopt dan weer terug en deponeert de brieven weer in het groene busje.

Een paar dagen later. Doris zit weer, nu heel anders onherkenbaar gekapt en gekleed dan de vorige keer, in een zijkamertje van de bank te praten met de betreffende man, een bankmedewerker. Ze heeft hem net weer op haar eigen manier de reden van haar bezoek uitgelegd en vertelt dat ze de naam van zijn vriendin kent met wie hij samenwoont: Jorinde van Workum. En dat ze ook weet waar ze wonen. De man reageert agressief en bozig. Hij begrijpt wie ze is en zegt woedend dat hij zijn bank niet laat beroven. Wat ze ook zegt of doet. Ze aarzelt even, ziet dat het hem menens is en zegt dat ze dan weer zal vertrekken. Ze wil geen escalatie. Wel vraagt ze hem niet tot actie over te gaan en geen melding van het incident te doen bij de politie. Dan zal zij het er ook bij laten en heeft haar bezoek geen gevolgen, niet voor hem en ook niet voor Jorinde. Een compromis.

‘Is dat wat?’

De man staart haar aan.

Doris vertrekt en de bankmedewerker kijkt haar verbaasd na. En toch ook wel onder de indruk.

Even later heeft hij een andere, vrouwelijke bankmedewerker toch verteld wat er gebeurd is. Er wordt over gediscussieerd of ze er melding bij de politie van moeten maken of niet. De man wil zich toch maar liever aan de afspraak houden en dat niet doen. De medewerker is dat met hem eens. Ze is bijna jaloers dat zij niet het ‘slachtoffer’ was. Deze spectaculaire overvaller is duidelijk erg populair aan het worden.

Een andere dag. Doris, als zichzelf met het korte rode haar, volgt nu vanaf een andere, kleine bank in een andere plaats een mannelijke medewerker die op een stil parkeerterrein bij een bos een vrouw treft en met haar duidelijk een moeilijk en emotioneel gesprek in een auto heeft. Ze volgt even later de vrouw en die blijkt naar huis te gaan, waar haar man en haar zontje in het voortuintje aan het voetballen zijn, ziet ze. Het naambordje voor het huis zegt: Johan en Emmy de Vries.

De volgende overval. Op een ochtend. Doris is weer geheel anders onherkenbaar, deze keer met donker haar. Nu is het de flirterige Ronald die ze treft in de privéruimte van de bank. Ze legt uit wie ze is, wat ze komt doen, zegt van alles over hem te weten en dreigt zijn vrouw Esmee het een en ander te vertellen over mevrouw De Vries. Hij schrikt, maar schakelt door en wil het op een akkoordje met haar gooien. Hij haat de bank en zijn baas en zou wel met haar mee willen doen, stelt hij. Wat nou als hij flink meer steelt of misschien zelfs gedurende een tijdje meerdere flinke bedragen naar een rekening in het buitenland overmaakt of zo? Dat zou hij kunnen doen. Dat kan op zo'n manier dat het eindeloos duurt voordat ze ontdekken dat er iets niet klopt. Ze kunnen samen dat geld delen. Misschien kunnen ze zelfs met zijn tweeën iets groters opbouwen? Hij weet precies hoe het werkt in de bankenwereld. En cash wordt nou eenmaal steeds moeilijker. Ze zegt zijn voorstel interessant te vinden en er wel over verder

te willen praten. En dat ze zoiets wel een keer wil proberen. Ze zet dan haar nummer in zijn telefoon en legt daarbij uit: 'Als je belt, krijg je iemand anders aan de lijn, die zegt nergens van af te weten, noem dan mijn naam, Estelle, hang op en ik bel je even later terug op het nummer waarmee je hebt gebeld. Bel me vanmiddag als de eerste overmaking gedaan is, dan transfereer ik het geld naar een ander account en hef ik die eerste op.' Ze zal hem straks het banknummer in Estland geven, belooft ze. Ze gaan samen de wereld veroveren, spiegelt ze hem vervolgens voor en raakt hem daar even bij aan. Maar ze moet nu ook wel even iets hebben om van te leven. 'Dat begrijp je toch wel?'

Hij gaat cashgeld voor haar halen en zij zoekt ondertussen iets op haar smartphone. En schrijft vervolgens iets op een papiertje.

Hij komt met wat geld: '11 K, niet veel, sorry.'

Zij geeft hem het papiertje en vertrekt weer. 'Tot snel,' zegt ze.

De bankmedewerker maakt even later vanaf zijn werkplek 2,5 ton over naar de bank in Estland en belt dan het nummer dat zij hem gegeven heeft. Inderdaad krijgt hij iemand aan de lijn die nergens van weet. Hij vraagt naar Estelle, hangt op en wacht. Er gebeurt niets.

Doris bergt het geld op in de kelder, doucht en gaat weer lekker uit met de hond. Het is winderig en guur en erg tevreden is ze niet met haar werkdag. Wodan maakt het allemaal niet uit. Die is gewoon blij en dat fleurt haar op.

De dag vordert, de bankmedewerker wordt

maar niet teruggebeld en hij aarzelt en aarzelt, wordt steeds nerveuzer, gaat dan aan het einde van die middag toch maar naar zijn superieur en vertelt het hele verhaal. Dat wil zeggen, wel anders dan het in werkelijkheid was: hij vertelt van de dwang met het pistool en dat ze hem had opgedragen 2,5 ton over te maken en die dag verder niets te doen en geen alarm te slaan, omdat ze anders wraak zou nemen op zijn vrouw Esmee. Maar hij kon zich niet inhouden, zegt hij, eerlijkheid voor alles, en komt het daarom toch nu al melden. Hij heeft gelukkig wel haar nummer bij de Estlandbank en daarmee moet ze toch op te sporen zijn?

De account bij de bank in Estland blijkt echter van een charitatieve instelling voor daklozen aldaar te zijn. Het spoor loopt dood. De politie wordt gebeld.

Die avond laat wordt Doris, enigszins tegen haar zin, bezocht door weer een andere, nu wel erg jonge minnaar: de verwende maar erg knappe Sven, met wie ze duidelijk al even omgaat. Hij gaat meteen weer lopen klagen over zijn rijke en dwangmatige vader, die hem nog steeds probeert op te sporen. Ze krijgen ruzie. Zij wil liever niet meer met hem omgaan en maakt hem verwijten. De eerste keer dat hij met haar mee was gegaan, zo blijkt uit het gesprek, heeft hij gelogen over zijn leeftijd en later bleek dat hij toen nog niet eens zestien was. Wat zij hem zeer kwalijk neemt. Het maakt haar kwetsbaar, want in principe juridisch strafbaar. Hij zou kunnen zeggen dat ze hem verleid heeft, dat het tegen

zijn zin was en dan heet het zelfs verkrachting. Hij zegt dat nooit te zullen doen. En niemand weet toch dat ze elkaar kennen? Hij wil blijven, al is het maar voor hun laatste avondje. Zij zwicht.

Later die avond, nacht al, vertelt Sven nog meer over zijn vader, hoe die hem alleen maar heeft om mee te showen. Al zijn diploma's zijn gekocht, niets van zijn jeugdige successen heeft hij aan zichzelf te danken. Hij moet een eigen leven gaan leiden, heeft hij besloten. Doris toont begrip, kan geen weerstand bieden aan zijn aantrekkelijkheid, neemt hem mee naar bed en geniet seksueel van hem en zijn mooie jonge lichaam.

Na de vrijpartij zegt Sven verliefd tegen haar dat hij zo graag verder met haar wil, maar zij houdt hem af. Hij is te jong voor haar en zij leeft nou eenmaal alleen met haar hond en is daar gelukkig mee.

De volgende ochtend in de door Doris laatst beroofde bank. De rechercheurs van politie komen vertellen dat ze geen enkele connectie hebben gevonden tussen de charitatieve instelling in Estland en een Nederlandse vrouw die in aanmerking zou kunnen komen de bankrover te zijn. Ze hebben duidelijk te maken met iemand die slim en verstandig opereert en niet haar hand overspeelt. Ze zijn geïntrigeerd, bekennen ze, want ze hebben niets in handen. Helemaal niets.

Doris telt haar geld en aarzelt. Die laatste opbrengst viel wat tegen, dus ze moet spoedig weer op pad. Ze begint weer haar speurwerk op het internet om een goeie bank en daar dan ook

weer de juiste medewerker van te vinden.

Ze bezoekt een bankgebouw in weer een ander stadje en maakt aantekeningen. Ze volgt dan een al wat oudere, niet al te aantrekkelijke, vrouwelijke medewerker en ziet dat die samenleeft met een flink jongere, nogal knappe vrouw. Er bevindt zich geen naambordje voor het huis of bij de voordeur. Als die jonge vrouw het huis verlaat en gaat tennissen, volgt Doris haar en gaat ze kijken naar het wedstrijdje dat ze speelt met vriendinnen. Daar wordt haar naam regelmatig genoemd en geroepen: Tess. Doris weet genoeg en vertrekt.

Die avond, als het donker is, komt Sven weer langs. Hij kan haar niet uit zijn hoofd zetten, zegt hij. Het draait weer uit op een conflict en hij zweert haar dat niemand iets weet en nooit te weten zal komen over hun verbintenis. Ze kunnen een volkomen geheime relatie hebben. Hij zal komen en gaan in de nacht. Ze blijft onverbiddelijk en nu is het definitief, stelt ze streng. Hij moet gaan en nooit meer contact met haar opnemen. Hij gaat, boos en onder protest.

Geheel in een nieuwe make-over vertrekt Doris de volgende dag, met haar grote handtas. Sven zit verderop in zijn auto, waar hij de nacht duidelijk in heeft doorgebracht, ziet haar als een heel andere vrouw naar buiten komen en achtervolgt haar.

Doris in een kamertje van het uitgekozen bankgebouw met Karen, de oudere, vrouwelijke bankmedewerker. Ze flirt met haar, komt uit voor haar homoseksuele geaardheid en praat

over de onafhankelijkheid van vrouwen. Dan laat ze het pistool zien en vertelt ze het doel van haar bezoek. Als Karen toch wat opstandig reageert, begint Doris over Tess en zegt ze haar erg aantrekkelijk te vinden. Ze zal werk van haar maken als dat moet. Wat denkt Karen, zal het haar lukken Tess te verleiden? Daar komt geen antwoord op. Doris blijft uiterst redelijk en erg aardig. Ze wil alleen maar geld en wat maakt het Karen uit? Ze is overvallen, iedereen zal haar troosten. Ze schuift naar haar toe en geeft haar een kus op haar mond. 'Help je me?' vraagt ze.

De vrouw smelt en geeft zich gewonnen.

Doris verlaat met een gevulde tas het bankgebouw, bekeken door Sven. Ze loopt twee straatjes om naar haar auto – door hem gevolgd – stapt in, ontdoet zich van de pruik en rijdt weg. Hij loopt terug naar de bank, gaat naar binnen en is getuige van de commotie aldaar. Er is een overval geweest. Slachtoffer Karen ziet er niet al te aangedaan uit. Ze heeft alleen een blos op haar wangen.

Die avond laat meldt Sven zich weer bij Doris en zegt haar nog één keer te willen spreken. Echt de allerlaatste keer, zweert hij. Als ze daarna geen contact meer met hem wil, zal hij haar nooit meer lastigvallen, belooft hij. Hij wil haar iets uitleggen. Ze laat hem dan toch maar binnen. Voor heel even, zegt ze erbij.

Sven vertelt haar dat hij haar gevolgd is die dag, legt uit dat hij nu weet wat ze doet om aan geld te komen, spreekt daar zijn bewondering over uit en wil alleen maar het beste voor ze,

beweert hij. Hij zegt haar gelukkig te kunnen maken. Waarom zou ze niet een jongere man kunnen hebben met wie ze samenwerkt? Dat geeft toch allerlei extra mogelijkheden? Doris weet niet wat ze moet doen en zegt erover na te willen denken. Hij vraagt of hij die nacht mag blijven. Ze zegt toe. Ze kan niet anders.

Doris bekijkt later die nacht, tegen de ochtend al, de in haar bed slapende Sven. Wat moet ze met hem doen?

Ze legt hem de volgende ochtend bij het late ontbijt de situatie uit: ze zit in de criminaliteit en maakt geen fouten, omdat ze zich niet laat meeslepen door hebberigheid of ego. Dat kunnen mannen niet. Die gaan schreeuwen bij een bankoverval, willen het onderste uit de kan en gaan vervolgens lopen smijten met het geld dat ze buitgemaakt hebben. Zou hij de zelfbeheersing hebben voor het leven dat zij leidt? Nee natuurlijk. Kan hij een kleine onopvallende crimineel zijn en een kleine onopvallende crimineel blijven? Vast niet. Sven spreekt haar tegen en is ervan overtuigd dat hij dat wel kan.

Doris maakt een wandeling met haar hond en denkt na over de situatie waar ze in beland is. Wat moet ze doen? Wodan krijgt weinig aandacht van haar en dringt aan. Dan lijkt ze tot een beslissing te zijn gekomen en richt ze haar aandacht weer op de hond.

Doris en Sven bekijken een bank in een boerendorp en zij vertelt hem hoe zij zoiets doet: een bank zoeken, de namen van medewerkers achterhalen, dan proberen iets te weten te

komen over een van die medewerkers, die te maken heeft met het verstrekken van kredieten of iets dergelijks waar ze haar of hem voorzichtig mee kan bedreigen, en dan met die persoon een gesprekje aanvragen over een lening of zoiets. Soms lukt het niet, krijgt ze niet de juiste medewerker te spreken of is die heel erg opstandig, en dan laat ze het lopen. Als ze wel de goeie heeft, gaat ze die rustig uitleggen wat ze komt doen en vraagt ze een redelijk bedrag voor een overval. 25 K of zoiets. En dan kijken hoe dat valt. Het vertrouwen winnen, maar toch gevaarlijk zijn, dat is de essentie van haar methode. Hij vindt het briljant en zegt dat ook te kunnen. Ze kijkt hem aan en denkt er het hare van.

Ze zijn weer thuis, hij kookt voor haar en stelt dat hij het

‘vrouwetje thuis’ kan zijn. Honderden jaren hebben vrouwen dat voor mannen gedaan, nu zijn de mannen aan de beurt. Hij kan haar soms helpen met haar werk en verder thuis zijn. Wil ze geen kinderen dan? Hij kan voor ze zorgen.

Even later, tijdens het eten, stelt ze dat hij dan wel minstens medeplichtig moet zijn aan haar misdaden, anders loopt zij gevaar bij elk conflict dat ze onderling hebben. Hij kan haar verraden. Hij wil juist graag meedoen, zegt hij. Dat zegt hij toch steeds? Nee, de overvallen doet ze alleen, stelt Doris beslist, dat is juist haar kracht. Hij stelt dan voor dat hij het ook een keer doet. Alleen. Hij kan haar dan laten zien dat hij het kan en is daarna medeplichtig. En

misschien kunnen ze dan samen in de toekomst wat grotere overvallen doen? Hij vindt het zelf een enorm opwindende gedachte en begint met haar te vrijen. Ze gaat erin mee, maar is er niet helemaal bij. Hij merkt dat niet.

Doris en Sven zoeken op het internet naar een geschikte bank, selecteren er eentje en zoeken dan verder naar de medewerkers. Doris heeft haar twijfels over de voortgang van dit plan, maar laat die hem niet zien.

Doris en Sven posten bij een bank. Zij heeft duidelijk niet al te beste voorgevoelens bij dit traject en is in het geheel niet overtuigd. Ze hebben te weinig, stelt ze. Dan zien ze opeens een dame van begin vijftig, die ze herkennen van hun internetonderzoek, die naar buiten komt om een paar jongens die daar vóór de bank rondhangen, weg te sturen. Er is een knappe jongen bij op wiens wang ze even haar hand legt en hem dan speels wegduwt. Sven en Doris kijken elkaar aan.

De vrouw wordt achtervolgd en ze ontdekken dat ze een saai huis heeft met geen bordje aan de deur. Als ze iets later naar buiten komt om een vuilniszak te dumpen in de container die daar staat, wachten Doris en Sven even tot ze weer weg is en stelen dan de vuilniszak.

Door het thuis onderzoeken van de vuilniszak ontdekken ze dat de vrouw Henriette heet.

Sven krijgt dan instructie over het pistool. Doris drukt hem op het hart: 'Gebruik 'm nooit. Echt nooit, anders kom je echt in een heel andere categorie criminaliteit terecht.'

Hij belooft het.

‘Het enige wat je dus ooit eventueel mag doen,’ legt zij uit, ‘is in de lucht schieten, om mensen schrik aan te jagen en daar dan gebruik van te maken om weg te kunnen komen.’

Een weekje later: Sven heeft een kort baardje laten staan en wordt veranderd met een bril en een andere kleur haar. Hij ziet er nog steeds geweldig uit. En iets ouder.

Sven vraagt een gesprekje over een krediet aan bij de balie en krijgt in eerste instantie een andere medewerker toegewezen, maar hij bluft en zegt dat mensen hadden gezegd dat hij Henriette moest hebben. Men is wat verbaasd, maar ze gaan haar halen en als zij hem ziet, zegt ze toe.

Sven heeft zijn gesprek met deze Henriette in een kamertje in het bankgebouwtje en legt haar uit dat hij een succesvolle, jonge influencer is, die wat extra financiering zoekt. Hij flirt met haar en dat lukt prima, maar als hij uitlegt wat hij echt komt doen en vertelt over het wapen dat hij bij zich heeft, werkt dat totaal niet en gaat ze hem bemoederen en wijze raad geven: ‘Waar ben je mee bezig, jongen? Je bent zo knap en leuk, je kunt maar beter iets gaan doen met je leven. Probeer je nou die overvalster over wie iedereen het heeft, te imiteren?’

Ze neemt hem duidelijk totaal niet serieus. Hij wordt kwaad en bedreigt haar, wat uit de hand loopt, omdat ze hem het pistool wil afpakken.

Hun onbeholpen confrontatie trekt de aandacht van de anderen in het gebouwtje. Daar

wordt dan ook meteen alarm geslagen.

Sven en Henriette zijn nog steeds in verhitte discussie. Zij wil hem duidelijk maken dat hij zich moet overgeven. Hij is in paniek en weet niet wat hij moet doen. Nerveus houdt hij haar onder schot.

Doris ziet de politie voor het gebouw arriveren en kijkt hoofdschuddend toe. Mensen blijven nieuwsgierig staan, maar houden afstand. Dat doet zij ook.

Nog meer paniek in het kleine kamertje. De politie verschijnt achter het glas. Als Henriette hem omklemt om hem te overmeesteren, heft hij het pistool omhoog, haalt hij de trekker over en schiet in de lucht. De politie reageert meteen, sluit alles af en roept versterking op.

Doris ziet dat er binnen van alles aan de hand is en maakt ze dat ze wegkomt.

Snel maar niet gehaast zegt ze thuis via de mail de huur van haar huis op en doet ze allerlei voorbereidingen via internet. Ze pakt dan uit de kluis beneden al haar spullen, waaronder een paspoort waarop ze kort lichtbruin haar heeft, een heel andere bril draagt en waarop ze Irene Dufour heet. Ze stopt alles, waaronder het geld dat ze nog heeft, in een koffer.

Voor de spiegel brengt ze dan haar haar snel zoveel mogelijk terug naar de oorspronkelijke kleur.

Terwijl ze boven vlot andere koffers en een paar dozen met spullen inpakt, luistert en kijkt ze naar de berichten op lokale en zelfs nationale radio- en tv-zenders over de mislukte bankover-

val. Er lijken geen aanwijzingen te zijn die naar haar wijzen, men noemt het inderdaad copycat-gedrag van de jonge jongen.

Ze pakt dan haar auto in, legt Wodan in zijn mand op de achterbank en sluit het huis af. De sleutels legt ze onder een bloempot.

Sven wordt ondervraagd op het politiebureau. Hij zit te huilen, maar wil verder niets zeggen. Zijn vader is gekomen om hem op te halen. Hij voelt zich vernederd en vertelt dan toch maar over Doris.

Die is nu als Irene nog even bij Jaap, haar vader, nu weer met haar gewone, wat donkerdere haar. Hij kent haar niet meer. Ze identificeert zich als zijn dochter Irene. Dat zegt hem niets. En ook het Playstationspel interesseert hem niet meer.

‘Het gaat opeens hard,’ vertelt de verpleging.

Irene doet nog een overval, nu verkleed als blondine en met lichtblauwe lenzen. Ze vertelt de medewerkster, die zich vereerd voelt deze beroemdheid over de vloer te hebben, dat dit haar laatste is. Ze voelt zich schuldig over het copycatincident en wil ermee stoppen. Samen praten ze over waar ze dan naartoe moet. Ergens naar een warm eiland natuurlijk, daar zijn ze het over eens. De vrouw is helemaal op haar hand, zegt haar best te gaan doen en haalt zo veel mogelijk geld voor haar uit de kluis. Dat kan, omdat ze de hoogste ‘in rang’ in het gebouw is en de anderen zijn alleen maar halve stagiaires. ‘Zo maken die banken die enorme winsten,’ lacht ze.

Na de overval transformeert de vrouwelijke overvaller in de auto, waar Wodan braaf op haar heeft liggen wachten, razendsnel naar wie ze eigenlijk is: Irene Dufour, zoals ze ook in het paspoort staat. Ze gaat ze op pad. Richting het zuiden.

De politie arriveert bij haar huisje op de hei en stelt vast dat er niemand meer is. Er is ook niets waarmee ze haar echte identiteit kunnen vaststellen. En de huur werd cash betaald, hebben ze al ontdekt. Door die Doris, die dus niet bestaat, zo blijkt.

Irene ergens op een Grieks eiland ver weg. Ze is bruin, heeft door de zon natuurlijk geblondeerd haar en draagt een hippe bril. Ze runt een strandtentje vol gezelligheid en sfeer en heeft een jongere Griekse vriend, die aan haar voeten ligt. Hij wil iets meer met en van haar, zij niet met en van hem. 'Ik hoef nooit meer iets meer,' zegt ze, 'maar zo lang het leuk is, is het leuk.'

Irene Dufour krijgt het bericht dat haar vader vredig is overleden. Ze proost die avond op hem, met de andere bezoekers. 'Ciao Jaap,' roept iedereen naar boven. En ze juichen en applaudiseren.

Verder lezen?

MISS-DADIGERS

Uitvoerige outlines voor vier televisiefilms over succesvolle vrouwelijke criminelen

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=miss-dadigers>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ